

Pražské mužské sbory

Tento název, dnes jediného tělesa, patrně nic neříká ani mladším kategoriím zpěváků, natož občanů. Proto mi dovoluňte krátké představení.

Před více než 140 lety se začala odvíjet historie zpěváckého spolku českých tiskařů, od té doby až do dneška Pěveckého sboru Typografie (PST). Kdysi slavný pěvecký sbor přečkal obě světové války, a nyní pod záštitou Typografické Besedy čítá necelou desítku členů.

Mnohem strmější byl vzestup a ústup ze slávy dalších dvou mužských sborů—Pražského pěveckého sboru Smetana (PPSS), založeného v roce 1909 a Pěveckého sdružení pražských učitelů (PSPU), jež bude na podzim letošního roku vzpomínat 95. let od svého založení (1908).

Všechny tři uvedené sbory dosahovaly svým uměním až ke hvězdám. PSPU za slavné éry sbormistrů M. Doležila, J. Kasala a A. Šídla. PPSS pod vedením F. Spilky, V. B. Aima, Vl. Doležala a dalších sbormistrů. A podobně tak i PST, kde jako jeden z posledních působil i J. Vála.

Ti všichni v pěveckých sborech vytvořili svou neobyčejnou muzikálností, talentem, důsledností a znalostí lidského hlasu přímo tradici sborového pěvectví v Čechách, podobně jako tomu bylo pod vedením J. Šou-pala nebo F. Vacha na Moravě v Pěveckém sdružení moravských učitelů, v Akademickém pěveckém sboru Moravan a dalších.

Všechny tyto špičkové mužské sbory reprezentovaly naši vlast ve všech světadílech a přirozeně i téměř ve všech evropských zemích. Je tedy zcela možné, že i v Německu, Švýcarsku, Holandsku, Itálii, Rakousku, Francii, Skandinávských zemích, Anglii, Irsku, ale i evropských východních zemích jsou pamětníci triumfálních zájezdů těchto těles zejména v letech politického útlaku, kdy tělesa byla nejkompaktnější a využívala zejména od roku 1965 možnosti koncertních zájezdů jako jediné možnosti k cestám za hranice. Tehdy byly také sbory nejpočetnější a zastoupeny byly všechny věkové kategorie. Zcela se situace změnila po „sametové

revoluci“ v roce 1989. Sbory ztratily podporu státu a odborů, ocitly se v nových podmínkách tržní ekonomiky bezbranné, bez svých zřizovatelů a bez majetku. Muži v produktivním věku a mladí adepti museli hledat místo ušlechtilého zájmu spíše druhé zaměstnání k obživě své rodiny. Tak se z těles čítajících několik set zanícených zpěváků stala tělesa, která jako samostatná byla odsouzena k zániku. Myšlenka vytvořit jeden společný sbor byla spásnou pro všechny tři sbory, byť s pouhou desetinou původního členstva.

Již společný zájezd do USA v roce 1995 ukázal, že tato cesta je možnou cestou pro ty, kteří s odchodem do důchodu nechtějí zanechat svých zájmů, ba naopak se chtějí ještě ve větší šíři zpěvu věnovat. Od roku 1996 spolupracují tyto tři pražské mužské sbory nejprve pod vedením Mgr. M. Keprta, pak pod taktovkou St. Pešičky a nyní též pod vedením sbormistryně Mgr. T. Bystřické na řadě projektů a snaží se o předávání svých tradic sborům mladším, především sborům Unie českých pěveckých sborů (UČPS), dříve Pěvecké obce československé.

V repertoáru jsou trvale zakotveny sbory mistrů polyfonie (H. L. Hassler, G. da Palestrina, T. L. de Victoria, J. Gallus-Handl, G. Gorczycki a další), sbory klasiků od období romantismu (B. Smetana, A. Dvořák, L. Janáček, B. Martinů, Z. Lukáš) až do dneška (J. Hanuš, J. Laburda) a ohlasy lidových písní v úpravách pro mužský sbor (J. Jindřich, O. Halma, Z. Lukáš, B. Pokorný a další). Repertoárovým specifikem PMS je český skladatel J. B. Foerster (1859-1951). Jeho mužské sbory patří mezi klenoty sborové literatury 19. a 20. století. Proto je PMS zpívají a při svých koncertních zájezdech a festivalech šíří a předávají jiným sborům.

V jihočeském městě Vlachově Březí byl z iniciativy PSPU v roce 1999 založen a každoročně dosud konán Mezinárodní sborový festival hudebního romantismu (MSFHR). Letošním rokem vstupuje díky péči představitelů města již do 5. ročníku.

Podobnou kulturní akcí je dnes již mezinárodní festival v obci Dětenice na rozhraní Středočeského a Východočeského kraje, kde v Osenicích bylo v 19. století významné hudební centrum, vytvářené předky skladatele J. B. Foerstra – Ignácem a Josefem Foerstrem kolem školy a kostela v Osenicích. Zde se narodil i Ant. Foerster, který byl slovinským národním skladatelem. Na památné škole, dnes Pamětní síni Foerstrova rodu, byla letos odhalena velvyslancem Slovinské republiky pamětní deska Antonínu Foerstrovi a starostou obce Dětenice i Josefu Bohuslavu Foerstrovi. I tento festival, nazvaný Foerstrový Osenice, je organizován PMS a obcí Dětenice každoročně a vstoupí v roce 2004 již do 4. ročníku.

Obohacením činnosti PMS byl festival nazvaný Co život dal, uspořádaný k 50. výročí úmrtí skladatele, básníka, spisovatele a malíře J. B. Foerstra v Praze, Jičíně, Staré Boleslavi a Prachaticích. Pokračováním tohoto festivalu v následujícím roce bylo provedení velkých Foerstrových sborů – *Hymnus, Oráč, Velké, širé rodné lány* a kantáty *Píseň bratra slunce* op. 173 pro baryton, mužský sbor a velký orchestr. Provedení těchto velkých skladeb se konalo v Praze, Vlachově Březí a v Kladně za spoluúčinkování Kladenského symfonického orchestru a Pošumavské filharmonie, tří českých mužských sborů (PMS, PS severočeských učitelů Most a MPS Záboj Pelhřimov) a hostujícího německého sboru z partnerského města Hamburku – Hamburger Liedertafel von 1823. Letošní další provedení této kantáty bude na festivalu MSFHR na koncertu v Husinci a při slavnostním svěcení nově rekonstruovaných varhan v kostele v Osenicích za doprovodu klavíru a varhan.

Těleso vystupuje i v programech České televize a reprezentovalo Českou republiku již dvakrát na podiích v Itálii – v Cividale del Friuli a v Terstu při akcích evropského významu. V letošním roce uspořádalo turné po evropských katedrálách, bazilikách a kostelích ve Francii, Katalánsku a Švýcarsku. I zde zazněly české sborové skladby spolu s reprezentativním výběrem polyfonních sborů. Zejména provedení v benediktinské bazilice na Montserratu, v největší barcelonské katedrále sv. Eulalie, v bazilice sv. Victora v Marseille a v Městském kostele ve Winterthuru patřila k nezapomenutelným zážitkům i pro zpěváky.

Jak je patrné, nehodlá se zbytek kdysi slavných pěveckých sborů vzdát jen tak snadno neúprosnému koloběhu života. Nehodlá se uzavřít do vzpomínek na krásné koncerty a nezapomenutelné koncertní zájezdy, jimiž byl vyplněn život většiny dnešních pěvců. Nehodlají se jen tak vzdát onoho pocitu sounáležitosti a krásných přátelství mezi stejně citíci lidmi. Chtějí stále ještě něco dosáhnout a mají stále ještě mnoho plánů!

Koncertní zájezd 2003

Uskutečnil se ve dnech 2.-13. října t.r. a bude zapsán v análech našich těles a paměti účastníků jako turné po kostelích, bazilikách a katedrálách ve Francii, Katalánsku a Švýcarsku. Podrobně líčí celou cestu její vedoucí kolega Milan Černý jako své

Zápisky z koncertní cesty

2.října t.r.vyjelo naše pěvecké těleso pod novým názvem Pražské mužské sbory (PMS) na dlouho avizovaný zahraniční koncertní zájezd. Přípravy byly komplikované, o což se postaraly dva měsíce prázdnin, nemoci i rodinné starosti našich zpěváků, které vybělily vlasový porost a prohloubily vrásky pořadatelům zájezdu.

Konečně nastal kýžený den a moderní autobus firmy Kalousek z Ústí nad Orlicí s usměvavou dvojicí řidičů stál připraven k odjezdu na stanovišti ve Strašnicích. Jsou tři hodiny odpoledne. Poslední stisky rukou, kolega D. Machovec se nemohl zájezdu zúčastnit, rozdal pytlíky bonbonů pro jednotlivé hlasové skupiny a už frčíme k naší západní hranici. V hlavách se nám rojí myšlenky, které mají společný jmenovatel v otázkách: „Co nás čeká? Jak nás přijmou pořadatelé a obecnost? Zvládneme to vůbec ještě? Jak se to bude líbit našim manželkám, které máme možnost poprvé vzít s sebou na tak dlouhý zájezd?!“

V Berouně přibíráme dceru kolegy prof. Oldy Duzbaby paní E. Horváthovou, která je zapálená do španělštiny a bude nám pomáhat překonávat jazykovou bariéru. V šest večer jsme odbaveni v Rozvadově a pak už to „šviháme“ po německých dálnicích. O půlnoci přejíždíme řeku Rýn a za chvíli, při malém přibrzdění, projíždíme hranicí do Francie. Začalo hustě pršet a po obou stranách busu se silně blýská. Řidiči se poutivě snaží dodržovat

zdravotní zastávky v prostoru čerpacích stanic a tak je nálada výborná. Chvilí sledujeme na televizní obrazovce „Pelíšky“ a „Báječná léta pod psa“ a pokoušíme se usnout, ale moc se nám to nedaří.

Kolem osmé ráno vyjíždíme do Avingonu. Z hradní terasy obdivujeme Pons Avignon a řeku Rhônu. Krásně upravenými parkovými cestičkami scházíme k branám papežské pevnosti a po prohlídce chrámu sestupujeme kolem restaurace s názvem Lutrin do centra města. Míjíme novou radnici, operu i krásný starodávný kolotoč a pomalu se kolem hradeb vracíme na parkoviště. Setkávací manévr s našimi přáteli ze sboru Les Baladines před Marseille se povedl, a tak kolem poledne se už rojíme v recepci hotelu Citadine. Po ubytování a ukojení našich žaludků—z vlastních zdrojů—se scházíme na krátkou pěveckou zkoušku v hotelovém soláriu v pátém patře hotelu. Odpoledne vyrážíme s francouzskými přáteli na krátkou procházku ulicemi města do přístavu, ale času není nazbyt, a tak se brzy vracíme do hotelu a převlékáme se do smokingů. Naše dámy, které nás doprovázejí, provětrávají své večerní róby. Koncert se koná na návrší nad přístavem v chrámu opatství Abbey St. Victor. Začínáme jako první skladbou H. L. Hasslera *Cantate Domino*, následuje *Ecce quomodo* Jacoba Galluse-Handla, dále Marziho *Signore delle Cime*, Janáčkova *Láska opravdová* a končíme Smetanovou skladbou *Věno*. Sklízíme úspěch a obecenstvo si vytleskává přídatky. Po nás nastupuje sbor Les Baladines a předvádí své opravdové kvality ve sborovém i sólovém zpěvu. Po koncertu nás pořadatelé odvázejí osobními vozy do klubové místnosti v blízkosti našeho hotelu, kde nám jejich manželky připravily výtečné pohoštění. Konečně jsme se mohli uvolnit, připít si kvalitním červeným vínem a na podiu zazpívat *Bratři*, veselme se, *Tancuj, tancuj* a *Klenčí*. Francouzi výtečně kontrují svými songy, pronášejí se oficiální proslovy, připitky a předávají se dárky—a party pomalu končí. Odcházíme do hotelu a usínáme plni báječných dojmů z prvního dne zájezdu.

Příští den, to je v sobotu 4. října, opouštíme Marseille až po poledni, hranice do Španělska přejíždíme opět bez zastávky a kolem sedmé hodiny večerní zastavujeme v pobřežním městečku Malgrat de Mare před hotelem Rosa Nautica. Vyřizujeme formality v recepci, vítáme se s manažerkou našeho španělského pobytu paní Majelle, která s námi upřesňuje náš program.

Hned následující den v neděli 5. října máme další koncert, a to v katalánském městečku St. Antonio de la Villamajor. Rozezpívání ve škole zařídil místní učitel, a tak jsme si mohli opět zazpívat s naším sólovým houslistou Alexandrem Schönertem, který za námi dorazil během dopoledne autobusem z Prahy. Koncert v místním kostele měl skvělou atmosféru. Vděčné obecenstvo vytrvale aplaudovalo, zejména když jsme s jejich sborem společně zazpívali v katalánštině připravenou píseň Rossignol. Po koncertu opět pohoštění, předávání dárků, taneček – a jede se „domů“, vlastně do „našeho“ hotelu. Během přesunu panuje v autobusu skvělá nálada, Lojza Stehlík se Sašou Gáborem perli vtipy, zpíváme *Nemelem, nemelem* a Pepa Vích vzpomíná na legrácky ze svých zájezdů s Národním divadlem.

V pondělí 6.října sedíme po bohaté snídani opět v autobusu a jedeme na první výlet. Ve městě Girona navštěvujeme místní katedrálu, kterou nechal postavit už v 11.století Karel Veliký. Nádherná akustika nás zlákala k žádosti o možnost si v ní zazpívat. Bylo nám vyhověno. Chrámem zaznělo *Ecce quomodo* a my pak pokračovali v prohlídce města. Potom náš autobus projíždí krajinou s piniovými háji, divoce rostoucími trsy opuncí, agave a sansivier. V přístavním městečku L'Estartit vstupujeme na katamaran Nautilus, který s námi křížuje mezi ostrovy Illes Medes a průzory v podpalubí obdivujeme pod-mořskou faunu a flóru. Doma nás čeká opět chutná večeře s možností bohatého výběru jídel, který uspokojuje i ty nejnáročnější. A k tomu patří i obdiv k usměvavému personálu, který se snaží splnit všechna naše přání. Usínáme plni dojmů a netušíme, že to nejkrásnější nás teprve čeká.

Monserrat, toto mistrovské dílo přírody, je dalším naším cílem, který příští den, to je v úterý 7.října obdivujeme. Již při prudkém stoupání v serpentínách silnice se nám tají dech při nezapomenutelných výhledech do kraje pod námi. A podíváme-li se vzhůru, žasneme nad bizarností skal i odvahou lidského ducha, který zde jako v orlím hníždě vystavěl klášter. Kamery tiše vrčí, fotoaparáty cvakají. A což teprve atmosféra uvnitř klášterního chrámu! Stovky poutníků a turistů jsou zvědaví na výkon pěveckého sboru, který je ohlašován chrámovými reproduktory. (Neroztřesou se vám kolena, pánové?) Při pohledu do pevných usměvavých očí našeho pana dirigenta St. Pešičky se uklidňujeme a následně podáváme—troufám si říci—

perfektní výkon. A je to zapotřebí, protože po nás nastupuje chrámový chlapecký sbor, který svými mladými hlasy a čistou intonací dokreslil kouzelnou atmosféru těchto chvil. Ta černá Madona, která s výšky shlížela na dnešní hudební produkci, je určitě spokojena. Po koncertu zpíváme ještě před chrámem, jsme v zajetí fotekchtivých turistů a pak už spěcháme ke svému busu. Při opouštění Montseratu si vrýváme do paměti nezapomenutelné panorama pískovcových homol, které jsou opředeny bájemi, se kterými nás seznamuje prostřednictvím paní Evy náš španělský průvodce pan Elio. Při průjezdu Barcelonou pokračuje jeho výklad před Gaudiho katedrálou Familia Sagrada. Slyšitelnost je ale narušena hlukem pouliční dopravy a také skupinkou mladých cigánek, které s dětmi u prsu žebrají a stále kolem naší skupiny se točí.

Ve středu 8. října máme volný den, který plně využíváme k návštěvě Barcelony. Obdivujeme gotickou stavbu katedrály sv. Eulálie, kde budeme zítra koncertovat. Na odpočívadle v parku Montjuic obědváme z balíčků, které jsme dostali v hotelu na cestu, procházíme se po náměstí Placa d'España s muzeem, řadou výstavných paláců a starou arénou pro býčí zápasy. Zajíždíme na Olympijský stadion, kde se konaly OH92, obdivujeme stále nádherně upravený červený ovál atletické dráhy, který kontrastuje se zelení fotbalového trávníku, pokračujeme do parku Cintadella s umělými jezírky a sochami antických bohů, fotíme se u sochy obrovského mamuta a pak už spěcháme do našeho busu a vracíme se do hotelu v Malgratu. V pozdním odpoledni vyběháme totiž ještě na pláž smýt barcelonský prach a trochu si zadovážet v mořském příboji. Voda je teplejší než v červenci na Lipně.

Ve čtvrtek 9. října navštěvujeme dopoledne místní trh, který je doslova zaplaven různým zbožím. Kupujeme hlavně levná CD s typicky španělskou hudbou, trička a svetríky. Před obědem znovu navštěvujeme pláž a vrháme se do vln Středozemního moře, které nás vzhledem k pálicímu sluníčku příjemně osvěžuje. Po obědě krátké rozezpívání ve společenské místnosti hotelu a pak již nastupujeme opět do busu směr Barcelona a katedrála sv. Eulálie, nebo – jak zde říkají – Barri Gotic.

A už stojíme v popředí portálu, připraveni k dnešnímu koncertu. V hlavní chrámové lodi stovky návštěvníků čekají, co se bude dít. Kanovník katedrály Mons. Josep Pavia i Simó nás mikrofonem představuje.

Začínáme polyfonií, následuje sólo našeho houslisty, který všechny uchvacuje svým brilantním výkonem, pak přichází na řadu blok českých klasiků, dále Lukášův cyklus *Jaro se otvírá* a končíme sborem *Láska opravdivá* Leoše Janáčka. Úspěch je dokonalý. Cítíme, že jsme dnes sáhli až na dno svých možností. Pan kanovník je nadšen, tvrdí, že to bylo „fantastic“ a ujišťuje nás, že kdykoli přijedeme do Barcelony, máme otevřené dveře k vys-toupení v katedrále a chce o nás napsat článek do místního tisku. Plni příjemných pocitů se vracíme zpět do našeho hotelu, kde ještě po večeři vystupujeme s českými a slovenskými lidovými písněmi pro hotelové hosty a personál. Pan hoteliér nás po vystoupení podaroval drinkem u baru a příští den nám vrchní předal dvě bedny s lahvemi červeného vína. Pro každého účastníka našeho zájezdu jednu láhev.

V pátek 10.října jsme po snídani vyrazili na polodenní výlet do města Tossa del Mare.. Počasí je opět „azuro“. Procházíme uličkami čistého městečka a hledáme Museum Municipale se známou galerií. V obrazárně nacházíme originály známého malíře Marca Chagalla, ale kromě jeho obrazu Nebeský houslista jsme zde objevili i krajinky malíře Georgese Karse, který se narodil v Kralupech nad Vltavou. Po prohlídce stoupáme na vrchol kopce, který je obehnan hradbami z 12. století a obrannými věžemi proti pirátům. Ani se nám odtud nechce, jak se nám tu líbí. Výhledy na přístav a širokou mořskou pláň jsou až neskutečně kouzelné.

V jídelně našeho hotelu už na nás čekají zase plné stoly a potom – co dál? Samozřejmě opět celé odpoledne na prosluněné pláži. Skáčeme do vln, cachtáme se jako děti a je nám moc hezky.

Po večeři rozlučka v hotelovém baru. Tady se opět představuje Saša Gábor se svou harmonikou, na které se střídá dokonce i náš dirigent a jedna z hostujících Holanďanek. Na programu je tentokrát směs našich lidových a světových evergreenů. Obecenstvo je ze všech koutů světa, ale převažují Němci a Holanďané, kteří jsou dojati, když Saša spustí „Starý Amsterdam“. Poslední večer skončil a všichni se rozcházejí na pokoje.

Ráno v sobotu 11.října nás budí hotelový telefon již o půl šesté. Po vyřízení potřebných formalit a rozloučením s panem hoteliérem odjíždíme již kolem půl sedmé z hotelu, který jsme si tolik oblíbili. Cesta nás vede opět k hraničnímu přechodu La Jonquera v pyrenejském

průsmyku pod horou Roc de France. Francie nás opět vítá. Pásma listnatých lesů v níže položené krajině střídají úhory a poblíž obcí i vinice. Po pravé straně autobusu, směrem k moři, míjíme směrovku Agde 17 km, a tak vzpomínáme na naše zahraniční vojáky, kteří odtud po porážce Francie odplouvali do Anglie. Kolem 13. hodiny míjíme odbočku na St. Tropez a přes Cannes a Antibes přijíždíme po 14. hodině do Nice, kde máme osmihodí-novou přestávku, kterou zahajujeme prohlídkou tržnice a starého města. Průvodcem je přítel kolegy Pepy Vícha z pařížské opery. V kostele sv. Reparaty jsme dostali možnost si zazpívat Janáčkovu *Lásku opravdivou* a pak se už pomalu šineme úzkými uličkami a serpentinami parkových cestiček na vrchol místního „Petřína“, odkud je krásný výhled na město i přístav. Využíváme čas k procházkám po promenádě a rozjímáme na lavičkách s pohledem upřeným na moře Lviho zálivu osvětlené zapadajícím sluncem. O půl jedenácté večer opouštíme Nice a kocháme se pohledy na osvětlené město, kterému se stále víc a více vzdalujeme.

Po půlhodině jízdy vjíždíme do ministátečku Monaco a vítá nás Monte Carlo. Páni řidiči s námi projíždějí město křížem krážem, v ulicích však už panuje klid, pouze předzahrádky hotelů a restaurací jsou obsazeny konzumenty. Silnice stoupá nad město, takže se otvírá výhled na knížecí hrad, Grand Casino i přístav.

Před půlnocí přejíždíme hranice do Itálie a přes San Remo, Genovu a Milano se chystáme k přejezdu Alp. U města Como překračujeme hranice do Švýcarska a kolem šesté hodiny ranní projíždíme nejvýše položeným místem na trase našeho zájezdu, průsmykem v horském masívu San Bernardino.. Kolem nás ční vysoké štíty hor, které jsou už vysněžené. Sníh pokrývá i pastviny na úpatích hor. Stříbrné světlo měsíce osvětluje nádhernou scénérii velehorského panoramatu. Nejvyšší štíty tu–podle mapy –dosahují výšky až 3025m. Projíždíme sérií tunelů, které nás provázejí až do údolí. Kolem sedmé zastavujeme na odpočívadle, řidiči podávají horkou čokoládu, kávu, kapuccino nebo polévku. Kolem deváté projíždíme Zürich a po půlhodině se před Winterthurem setkáváme s panem ing. Janem Staňkem, který nás vítá a navádí náš bus k víceúčelové hale, kde bude ubytováno 25 lidí. Ostatních 20 si rozeberou členové místního pěveckého sboru SSW do rodin. Následuje krátká procházka ulicemi města s průvodním slovem pana Staňka. Docela se už ochladilo a začal foukat studený vítr. Vracíme

se do haly a využíváme velkých prostor umýváren a sprch k dokonalé očištění. Oběd na pokojích z vlastních zásob a balíčků, které jsme dostali ve Španělsku na cestu. To platí o nás, kteří jsme ubytováni v ubytovně. Pochopitelně ti, kteří jsou ubytováni v rodinách, využívají pohostinství svých hostitelů. A pak už konečně klid na lůžku, a kdyby mne nevbudila manželka, spal bych snad dodnes. Ve čtyři odpoledne se scházíme v místním kostele ve smokingu. Olda Duzbaba preluduje na malé varhánky a zkoušíme skladbu Césara Francka s naším sólistou tenoristou ing. Václavem Polanským. Koncert začíná v 17 hodin a uvádí ho česky předseda našeho sboru profesor František Zumr a pan ing. Staněk překládá do němčiny. Zaplněný chrám sv. Laurentina aplauduje nám, sólistovi Polanskému, Alexandru Shönertovi i Oldovi Duzbabovi. Přidáváme přídavky a loučíme se s vděčným obecenstvem, v němž bylo nemálo českých emigrantů, oblíbenými písněmi TGM *Ach, synku* a *Teče voda*, v úpravě doc. Dušana Machovce (škoda, Dušane, že jsi neslyšel ten ohlas!). Po koncertu se s hezkými pocity v duši vracíme k našemu busu a odjíždíme do kulturního domu ve Wiesendangen. Manželky hostitelů zatím s kuchaři připravili skvělé pohoštění, po kterém následují opět proslovy, předávání dáreků a písně k vínu. Zapojuje se i místní sbor SSW. O půl jedenácté odjíždíme a kolem půlnoci už spokojeně pochrupejeme.

Do posledního dne našeho zájezdu (pondělí 13. října) se probouzím poměrně časně. Po snídani v jídelně haly se loučíme s našimi švýcarskými přáteli, zpíváme Smetanova Hesla a odjíždíme směrem k Bodamskému jezeru. Před desátou přejíždíme švýcarsko-německé hranice a zastavujeme na parkovišti ve městě Konstanz. Směrovky s nápísem Hussenstein nás celkem dobře navádějí k místu, kde byl upálen Mistr Jan Hus a později i Mistr Jeroným. Žulový balvan označuje zmíněné místo. Klademe věnec se třemi trikolorami a zpíváme *Ecce quomodo* a *Oráče*. Po chvílce rozjímání pokračujeme v cestě do centra Konstace, kde navštěvujeme Hus Haus, dům, ve kterém Mistr Jan pobýval před svým zatčením. Jsme mile překvapeni vzornou údržbou a vkusnou úpravou interiéru. Zapisujeme se do knihy návštěvníků a pak už jde vše ráz na ráz. Absolvujeme několikrát přejezdy hranic do Švýcarska, Rakouska a opět Německa, šviháme to po dálnici kolem München. Ve čtvrt na šest večer překračujeme hranice do Rakouska před městem Salzburg a přes Dolní Dvořiště se vracíme zpět do

vlasti. Ve čtvrt na jedenáct se na obzoru objevila světla Prahy a za chvíli už vystupujeme u stanice metra Budějovická.

Náš úspěšný zájezd už patří jen našim vzpomínkám. Ujeli jsme 5041 km, projeli územím sedmi států, absolvovali pět velkých koncertů a šest příležitostných vystoupení.

Milan Černý

Co připravujeme

- ◆ 7.-9.11. MSFHR ve Vlachově Březí, Vodňanech a Husinci.
- ◆ 13.11. Koncert Symfonického orchestru ČVUT, PSP učitelek a PMS v Betlémské kapli (*Česká píseň*) v 19 hod.
- ◆ 17.11. Vzpomínková slavnost k výročí 17. listopadu před Hlávkovou kolejí v Jenštejské ulici v Praze 2 (v 9 hodin)
- ◆ 22.11. Slavnostní vysvěcení varhan v Osenicích (ve 13 hodin)
- ◆ 8.12. Vánoční koncert SO ČVUT, PSP učitelek a PMS v Betlémské kapli v 19 hodin (*Česká mše vánoční* Jakuba Jana Ryby a koledy)
- ◆ 13.12. Vánoční koncert sborů UČPS v kostele U Salvátora (*Česká mše vánoční* J. J. Ryby), zač. v 18 hodin.
- ◆ 17. 12. Vánoční koncert pro Univerzitu III. věku
- ◆ 17. 1. Vzpomínkový koncert na J. Palacha ve Všetatech

Kalendárium podle Jirky Němejce

Narozeniny: listopad: 4.11. Vladimír Hanzlík (76), 6. 11. Josef Stibůrek (64), 10. 11. Milan Černý (72), 12.11. Vladimír Vorel (63), 14.11. Pavel Bach (63), 16. 11. Miloslav Mleziva (78), 22. 11. Alois Stehlík (69), 23. 11. Stanislav Pěfrček (69); prosinec: 3.12. Bedřich Hladík (56), Miloslav Brabec(57), 5.12. Antonín Fišer (71), Lukáš Klíma (43), 23.12. Rudolf Stonjek (87).

Jmeniny: listopad: 4.11. Karel Brožek, 12.11. Miloslav Brabec; prosinec: 18. 12. Miloslavové – Mleziva, Samek.

Přejeme všem pevné zdraví!

Předplatné na rok 2004

Je potěšující, že obec čtenářů našeho informačního časopisu Zpravodaj PSPU se rozrůstá. Již nyní je na 130 abonentů nejen v naší republice, ale i v Holandsku, Anglii, Německu, Švýcarsku, Slovinsku a Kanadě. Rádi bychom vyhověli Vám všem, doma i v zahraničí. Náklady však neustále rostou. Jsme omezováni rozsahem i tím, že nelze kvalitně tisknout fotografie. I tisk prostého čísla bez grafiky musí být dotován. Stačí, když vynásobíte počet stran dvěma korunami. To je nejnižší cena tisku v Praze. Připočtete-li ještě poštovné 6.50 Kč a cenu obálky, dostanete se k ceně 20 Kč za 1 výtisk. Do zahraničí je poštovné ještě vyšší. Nikdo z nás, kteří na vydávání pracujeme, nedostává ani korunu odměny.

Rádi bychom Vám Zpravodaj PSPU zaslali i nadále, ale nezbytně potřebujeme Vaši podporu v podobě příspěvku na náklady. Alespoň 100 Kč na rok. Děkujeme těm, kdož zaslali i více.

Jak příspěvek zaslat: V hotovosti hospodáři kolegovi Josefu Stibůrkovi na našich vystoupeních či koncertech. Poštovní poukázkou na adresu PSPU, Jihlavská 609, 140 00 Praha 4. Převodem z Vašeho peněžního ústavu na náš účet u ČSOB, číslo 575765063/0300, jako variabilní symbol VS uvádět Vaše evidenční číslo (je na obálce vpravo nad Vaší adresou). Konstantní symbol je 308 nebo 0308. Očekáváme Váš příspěvek do konce ledna 2004. Děkujeme Vám za včasné zaslání.

Šťastné vánoční svátky a nový rok 2004!

Uzávěrka tohoto čísla: 15. 11. 2003. Na vydání tohoto čísla a distribuci spolupracovali: Fr. Zumr (neoznačené příspěvky), M. Černý, P. Štěpnička, St. Sedláček a Vl. Hanzlík. Vydává PSPU, Jihlavská 609, 14000 Praha 4 – Michle, tel. 261262517, IČO 16188161. WWW: www.ucps.cz a www.pspu.euweb.cz